

РЕШЕНИЕ

№ 1699

гр. София, 09.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 12-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ЯНА ЦВ. ДИМИТРОВА

при участието на секретаря ХЕЛИЯ СЛ. СИМЕОНОВА
като разгледа докладваното от ЯНА ЦВ. ДИМИТРОВА Административно наказателно дело № 20241110201800 по описа за 2024 година

Производството е по реда на раздел V от ЗАНН.

Образувано е по повод жалба от К. В. А. с ЕГН ***** със съдебен адрес в гр. София, ул. „Славянска“ № 24, ет. 3, офис 7, срещу Наказателно постановление N 23-4332-010243 от 07.06.2023 г., издадено от началник сектор към СДВР, Отдел „ПП“, с което на жалбоподателя са наложени административни наказания, както следва: 1. на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 2 – „глоба“ в размер на 10 лева за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП; 2. на основание чл. 179, ал. 1, т. 5, пр. 1 и 2 от ЗДвП – „глоба“ в размер на 150 лева за нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован, се явява лично. Поддържа подадената жалба и претендира в негова полза да бъдат присъдени направените по делото разноски. Моли съда да вземе предвид депозираната от процесуалния му представител молба, в която адв. Н. е изразил становище по същество на спора.

В жалбата се сочи, че в частта си по пункт първи наказателното постановление подлежи на отмяна поради настъпилия по-благоприятен за дееца закон с отпадането на задължението му за носене на контролен талон към СУМПС. В останалата му част НП било незаконосъобразно, тъй като не позволявало да се установи настъпването на непосредствена опасност за движението в конкретния случай. Наведени са твърдения още и за допуснати съществени процесуални нарушения, изразяващи се в недопустимо изменение на мястото, на което се твърди да е извършено деянието, лишаване на жалбоподателя от правото му на възражения срещу АУАН и неяснота във връзка с индивидуализацията на свидетеля, присъствал при установяването на нарушението.

В съдебно заседание, административнонаказващият орган, редовно уведомен, не се явява и не изпраща представител. По делото са постъпили писмени бележки от името на юрк. Христов, в които е застъпена тезата му за законосъобразност и правилност на обжалваното наказателно постановление.

СРП, редовно уведомена, не изпраща представител.

Софийски районен съд, след като разгледа жалбата, обсъди доводите в нея и се запозна с материалите по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата на К. В. А. с ЕГН ***** срещу Наказателно постановление N 23-4332-010243 от 07.06.2023 г., издадено от началник сектор към СДВР, Отдел „ПП“, е подадена в законоустановения срок и от лице, което има право на жалба, поради което е допустима.

Разгледана по същество е основателна.

От събраните гласни и писмени доказателства съдът прие за установено следното:

На 29.05.2023 г. Ивайло Максимов в присъствието на Александър Неделков (двамата, служители в О „ПП“ СДВР), съставил Акт за установяване на административно нарушение серия GA № 750611/29.05.2023 г. срещу К. В. А. с ЕГН ***** за това, че: в гр. София по бул. „В. Левски“ с посока на движение по ул. „Гурко“ към бул. „Цар Освободител“ управлява лек автомобил Ауди Q7 с рег. № СВ9889ВР, собственост на „Лизингова къща Лизинг“ ЕАД с булстат 121218170, като на бул. „В. Левски“ и ул. „Аксаков“ не съобразява поведението си с пътните знаци и маркировка и създава непосредствена опасност за движението (прави ляв завой при двойна непрекъсваща линия). Водачът не представя контролен талон към СУМПС)“.

Нарушенията били квалифицирани от контролния орган като такива по чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, респективно – по чл. 6, т. 1, пр. 3 от ЗДвП.

Актът бил предявен на К. А., който го подписал без възражение.

Възражения не постъпили и в законоустановения 7-дневен срок.

Въз основа на посочения АУАН и на осн. чл. 53 от ЗАНН било издадено Наказателно постановление N 23-4332-010243 от 07.06.2023 г. от началник сектор към СДВР, Отдел „ПП“, с което на жалбоподателя са наложени административни наказания, както следва: 1. на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 2 – „глоба“ в размер на 10 лева за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП; 2. на основание чл. 179, ал. 1, т. 5, пр. 1 и 2 от ЗДвП – „глоба“ в размер на 150 лева за нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП.

От така изложената и приета фактическа обстановка, за да постанови решението си, съдът следва да обсъди наличието на административно нарушение, доказателствата относно субекта на административното нарушение, административното наказание и реда, по който то е наложено.

Процедурата по установяването на административно нарушение, издаването на наказателно постановление и неговото обжалване е уредена в ЗАНН. За неуредените в посочения нормативен акт случаи, чл. 84 от ЗАНН, препраща към субсидиарно приложение на разпоредбите на НПК. В производството по обжалване на наказателно постановление, административнонаказващия орган е този, който поддържа административнонаказателното обвинение, съответно тежестта на доказване е за него. Отразените в АУАН и в Наказателното постановление фактически констатации нямат доказателствена стойност по презумпция. Същите не се считат за установени, до доказване на противното, със способите за събиране на доказателствата в наказателния процес. Разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП касае единствено и само административнонаказателното производство пред административнонаказващия орган. Във въззивното производство пред съда обаче се прилагат разпоредбите на НПК, съгласно които годни доказателства и доказателствени средства са само тези, събрани по реда и условията на Кодекса, като същите подлежат на проверка в хода на съдебното следствие.

В настоящия случай съдът счита, че изложените в АУАН и НП фактически обстоятелства не се установиха в хода на съдебното следствие.

Въпреки положените процесуални усилия, допуснатият като свидетел Ивайло Петров Максимов, не се яви в проведеното заседание, в което беше даден ход на съдебното следствие. След редовно осъществена процедура по известяване на лицето за часа и датата

на провеждане на предстоящото заседание, от страна на Максимов не бяха ангажирани твърдения, обосноваващи обективната му невъзможност да се яви пред настоящия съдебен състав, поради което същият беше заличен от списъка със свидетели.

Предвид разпределението на доказателствената тежест, следва да се отбележи, че административнонаказващият орган не е осигурил свидетели и не е ангажирал каквито и да е доказателства в подкрепа на повдигнатото административно обвинение, при което последното се явява силно разколебано до степен на неговата недоказаност.

Освен това е нужно да се отчете като неясно и необезпечено с нужната степен на категоричност и обективният признак от фактическия състав на административното нарушение по чл. 6, т. 1 във връзка с чл. 179, ал. 1, т. 5 от ЗДвП, изразяващ се в създаване на непосредствена опасност за движението. Събраната доказателствена съвкупност не позволява да се обоснове подобно обстоятелство, а и същото не би могло пряко или дори имплицитно да се изведе от така дадената формулировка на обвинителната теза, поради което на самостоятелно основание следва да се определи като несъществуващо.

Предвид извода си за неустановеност на твърдения в НП нарушения, съдът не намира за нужно да обсъжда законосъобразността на процедурите по съставяне на АУАН и НП, компетентността на контролния и наказващия орган и вида и размера на наложените наказания.

Наред с всичко гореизложено, съдът намира за основателни аргументите на жалбоподателя касателно вмененото му нарушение по чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. Инкорпорираното в посочената разпоредба задължение на водачите на МПС за носене на контролен талон към СУМПС отпадна с приемането на законодателните изменения в ЗДвП, публикувани в ДВ - бр.67, в сила от 04.08.2023г. В новата редакция на нормативния акт не е регламентирано подобно императивно изискване, поради което и същата се явява по-благоприятен за дееца закон и следва да намери приложение в настоящия случай. Последното представлява самостоятелно основание за отмяна на НП в тази му част.

С оглед изложеното, извършването на нарушенията, вменени на жалбоподателя, остана недоказано, и по съображения, свързани с неправилно приложение на материалния закон, НП следва да бъде отменено.

При този изход от делото, в полза на жалбоподателят следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение. При определяне на техния размер, съдът намери за основателно направеното от процесуалния представител на АНО възражение за прекомерност. Съдът счита, че делото е с обичайната за този вид нарушения фактическа и правна сложност, респективно претендираното адвокатско възнаграждение следва да бъде уважено до размер от 400 лева.

ВОДИМ от горното и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 от ЗАНН съдът,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление N 23-4332-010243 от 07.06.2023 г., издадено от началник сектор към СДВР, Отдел „ПП“, с което на К. В. А. с ЕГН ***** са наложени административни наказания, както следва: 1. на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 2 – „глоба“ в размер на 10 лева за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП; 2. на основание чл. 179, ал. 1, т. 5, пр. 1 и 2 от ЗДвП – „глоба“ в размер на 150 лева за нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи **ДА ЗАПЛАТИ** на К. В. А. с ЕГН ***** сума в размер на 400 (четиристотин) лева, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение по настоящото производство, като **ОТХВЪРЛЯ** искането за разноски до размера от 800 лева като прекомерно.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - гр. София на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____